
Kolotoč přání

...

Věděl, že nemá smysl radit jí, ať se posadí a uklidní se. Žádný muž ženě úplně neporozumí, ale přesto si myslel, že je dokáže docela slušně odhadnout.

Proto se posadil a sledoval, jak Hope krouží po nádvoří. Pod tenkými letními šaty se rýsovaly zaoblené tvary její drobné štíhlé postavy, a tak mu ani nevadilo, že na ni může chvíli nerušeně koukat.

Dumbass si mezitím zalezl pod stůl, jako by hledal bezpečný úkryt před blížícími se bouřlivými následky návštěvy manekýna v mercedesu.

Bylo příšerné vedro, v Hope to vřelo jako v pekelném kotli, ale Ryder se přesto rozhodl promluvit.

„O co vlastně jde?“

„O co jde?“ Otočila se k němu tak prudce, že se jí sukně rozevlála až ke stehnům.

Proti takovému výhledu opět nemůžu nic namítnout, pomyslel si Ryder a v duchu se ušklíbl.

„O co jde?“ opakovala. Z hnědých očí šlehaly blesky. „Ten slizký, prolháný bastard si sem dovolil přijet s nabídkou.“

Ryder upřel zrak na dvě sklenice s nedopitým ledovým čajem. Měl chuť se napít, jenže ne z té po slizkém prolhaném mizerovi.

„To byl Jonathan,“ mávla Hope rukou k prázdnému parkovišti.

„Jo, seznámila jsi nás.“

„Bývali jsme –“ Sakra, jak ten vztah vůbec pojmenovat?

„Pochopil jsem. Chodili jste spolu a dal ti kopačky kvůli nějaké jiné. Tak se to mezi lidmi povídá,“ pokrčil rameny, když viděl, že se zastavila a zamračeně se na něho podívala.

„To není přesné. To *já* jsem byla ta jiná žena. O ní jsem se dozvěděla, až když mi oznámil zasnoubení. Zpráva dopadla jako bomba jednoho dne krátce po milování. Do toho okamžiku jsem se domnívala, že žijeme v ideálním partnerském vztahu. Pohrával si se mnou jako s dočasnou hračkou.“

Byla jsem neskutečně pitomá.“ Hovořila zastřeným hlasem s přimhouřenými víčky, pod nimiž to ještě doutnalo spravedlivým hněvem.

„Takže on je slizký prohaný bastard a ty jsi byla pitomá. Udělalas dobře, že ses na něho vykašlala. Je tahle sklenka tvoje?“

„Jo. Samozřejmě že jsem se s ním okamžitě rozešla a dala výpověď z práce. Ten mizera si totiž myslel, že spolu budeme dál žít jako diskrétní milenci. Já budu pracovat pro jejich rodinu a on si mě bude vydržovat.“

„To je ale vůl.“

„Máš pravdu,“ pleskla Rydera přátelsky po rameni. Začala znovu přecházet sem tam. „V květnu se oženil – byla to okázalá svatba, přirozeně v rodinném hotelu. Hned nato odjeli na třítydenní svatební cestu do Evropy.“

„Čteš bulvár?“

Zarazila se a bojovně vystrčila bradu. „Narazila jsem na tu informaci ve společenské rubrice *Stylu*. Ano, byla jsem zvědavá, ale to je u člověka přece přirozené. Udělal bys to stejně.“

Zamyslel se a zakroutil hlavou. „Nejspíš ne. Konec je konec a víc mě nezajímá. Proč sem vlastně přijel? Ty kecy o návštěvě kamarádky byla blbost.“

„Proč přijel? Tak to ti hned povím. Potřeboval mi oznámit, že cítí částečně vlastní odpovědnost za můj odchod a přestěhování. Chtěl si hotýlek prohlédnout a pak se mnou poobědvat. Prý jim v hotelu scházím a jeho otec ho pověřil misí s cílem získat mě zpět. Připravil mi velkorysou nabídku. *Velkorysou nabídku!* Panebože, jak ti lidé uvažují!“

Ryder si uvědomil, že ji ještě nikdy neviděl tak vzteklou. Dokázala se sice tvářit otráveně, trochu našťavaně, ale nikdy neventilovala emoce naplno. Asi by tady neměl sedět a pozorovat ji zálibným pohledem. Ta upřímná rozlícenost jí totiž docela slušela.

„Chystal se nám ukrást provozní. To od něho nebylo hezké,“ pronesl mírně ve srovnání s jejím rozhořčeným tónem.

„Určitě ne. Podle něho nejsem šťastná a práce mě jistě nenaplňuje. Mám se vrátit do Georgetownu, k práci manažerky ve Wickhamu... a zase s ním spát.“

„Aha. Mně připadá, že jsi u nás docela spokojená – tedy většinou.“

„Ach, jak bych mohla? V malém hotelu v takovém zapadákově? Mám mu přece být stále k dispozici!“

Ryder se rozpačitě podrbl za krkem. „No...“

„A tak mi představil další velkorysou nabídku. Stanu se jeho druhou ženou, a on se o mě velmi dobře postará. Abychom se znovu sblížili, naplánoval pár dnů v Paříži, vyberu si dům podle vlastních představ. Pochopila jsem, že už má vybraný pozemek. Jako kurtizáně mi pochopitelně poskytnete i přiměřenou aparáž. Ten člověk si vážně myslel, že společně s ním budu podvádět jeho manželku a stanu se jeho *děvkou!* Že hrábnu po atraktivní pozici, po jeho penězích a s radostí se oddám nákupnímu šílenství na Faubourg Saint-Honoré!“

Ryder netušil, o jakou ulici jde, zbytek však pochopil. „Takže ses měla vrátit a stát se jeho zajištěnou bokovkou, jestli rozumím.“

„Asi tak.“

Vědět to před odjezdem toho slizkého bastarda, byl by tenhle grázl už ležel v bezvědomí na parkovišti a z nosu mu crčela červená.

„A proč jsi mu rovnou jednu nevrátila?“

„Víš, že jsem měla pokušení?“ Všimla si, jak se v tmavých očích nebezpečně zablesklo. Ryder obdivoval a uznával spravedlivou odplatu demonstrovanou přiměřeným fyzickým násilím. „Živě jsem si představovala scénu, jak po něm hodím sklenici s čajem a zničím mu ten zatracený oblek od Versaceho. Jenže pak jsem zahlídla tebe a jednala instinktivně. On si totiž nejspíš myslel, že tady sedím a čekám na něho! Namyšlený, arogantní šmejdl! Že si mě koupí za peníze, barák, za pitomý výlet do Paříže!“

„Hope.“ Poprvé ji oslovil jménem, ale v té chvíli si to ani jeden z nich neuvědomil. „Je to idiot, zaslepený vlastním sobectvím. Neuspěl.“

„Přesně. Jak jsem musela urazit jeho pýchu, když jsem tě před jeho očima objala a políbila. Chtěla jsem vzbudit dojem, že jsi můj přítel.“

„Tím jsi mu nejen plivla do ksichtu, ale rovnou ho nakopla do koulí.“

„Doufám,“ vydechla si. „A díky za asistenci,“ dodala.

„Rádo se stalo.“

„Vážně díky. Tou pomstou jsem si hodně zvedla sebevědomí. Zůstávám ti hodně dlužna.“

„Jak myslíš.“

Jejich pohledy se setkaly a v tom okamžiku mezi nimi zajiskřilo něco nebezpečně zajímavého.

„Řekni si cenu.“

Mohl by jmenovat spoustu nebezpečných a zajímavých věcí. Ona taky určitě myslí na místa zahalená v pološeru. Odhaduje ji na ženu, která obyčejně dosáhne svého.

„Mám rád plněný koláč,“ řekl.

„Prosím?“

„Plněný koláč. Ten mám vážně moc rád. Teď je čas na třešňovou náplň. No nic, musím jít.“ Vstal a Dumbass se také vyškrábal zpod stolu. „Víš, na co si zaděláš, to máš; někdy to nevyjde a nakopnutí do koulí musí stačit,“ dodal ještě.

Možná ano, pomyslela si, když odešel. Tak proč se jí to stále nezdá dost?

Když vztek povolil a zůstala zase sama, všechno v jejím životě spojené s Jonathanem jí najednou připadalo nepodstatné a beze smyslu. Pár let, které obětovala podniku jeho rodiny, jemu, roli perfektního zaměstnance, společnice a hostitelky, vyznívalo teď nějak prázdně a falešně. Cítila se příšerně.

Nejen že Wickhamovým a Jonathanovi vydala ze sebe to nejlepší, i to, zdá se, bylo málo. Mnohem hůř přijímá fakt, jak odporně ji zneužili. Nepochybuje, že rodiče věděli o jeho druhém vztahu. A přesto ji zvali domů jako společnici svého syna. Dokonce se setkali s její rodinou.

Zradili ji a udělali z ní naivní hlupačku.

Tak to není, opravila se. Zvedla se od stolu a uložila prázdné sklenice na podnos. Zavínila si to sama. Je přece zodpovědná jak za své chování, rozhodnutí, tak za vlastní štěstí.

Odnesla podnos do kuchyně, zbytek čaje vylila do dřezu, pak sklo uložila do myčky. Zlost se rozplynula, cítila jen smutek a zahanbení. V očích jí pářily slzy a nebránila se jim. Je tu sama, tak proč se nevyplakat. Odešla do suterénu pro zásoby minerálek a nealkoholických nápojů. Doplnila chladicí box, pak se opřela čelem o jeho dveře.

Vdechla svěží vůni zimolezu a měla pocit, že ji neviditelná ruka pohladila po vlasech. Pevně stiskla víčka. Nakonec přece jen není sama.

„Budu v pořádku, jen co se dostanu z té zatracené sebelitosti.“

Neplač kvůli němu.

Hope si nebyla jistá, zda ta slova opravdu slyšela, nebo jí zněla pouze v rozjitřené mysli.

„Nepláču kvůli němu, ale sama nad sebou. Obětovala jsem mu tři roky života a doufala, že mu na mně záleží. Je teď těžké smířit se s opakem. Byla jsem pro něho jen doplněk, který si mohl koupit, použít a odložit – a to si představoval, že si ho zase vezme, až se mu zachce.“

Nadechla se. „Je konec. Konec.“

Otočila se. Kuchyň byla prázdná. „Asi ještě nejsi připravená, aby ses mi ukázala. Já možná taky ne. Ale pomůže mít nablízku jinou ženu.“

Odešla si do kanceláře upravit líčení a pak sepsala, co má nakoupit.

Musí upéct plněný koláč.

Zaslechla, že se otevřely dveře do vestibulu. Domnívala se, že se vrátil některý z hostů.

„Tady jsem!“ Vyšla z kanceláře, ale spatřila Avery.

„Co se tu přihodilo? Jsi v pohodě?“ starala se přítelkyně.

„Jistě. Proč?“

„Ryder říkal, že tě poctil návštěvou Jonathan a jsi pořádně vztekla.“

„Tohle řekl?“

„No, prý ti tvůj bývalý kretén přijel zahrát na nervy. Hned mi došlo, o co jde. Proč přijel?“

„Chtěl –“ Vtom se od hlavního vchodu ozvaly hlasy. „Nemám čas na vysvětlování, hosté se vracejí. Povím ti to později.“

„Končím v pět. Zavolám Clare –“

„Promiň, musím běžet. A tyhle dámy si potrpí na mou společnost. Zastavím se zítra, až odjedou,“ slíbila Hope.

„Tak naznač aspoň slovem,“ naléhala Avey.

„Představoval si, že se vrátím do Georgetownu, na bývalé místo ve Wickhamu a stanu se jeho milenkou.“

„Ale jdi! Hajzlík jeden!“

„Jo. A teď už vážně nemám čas,“ Hope se nervózně ohlédla přes rameno.

„Přijede ti někdo zítra?“

„Ne. Ani večer nikoho nemám.“

„Super. Přijďeme s Clare na noc. Přinesu něco k snědku a uděláme si malou party na počest Jonathanových scvrklých koulí.“

„Fajn,“ rozesmála se Hope. A veřiny pepřné komentáře jí vždycky zvedly náladu. Objala ji na rozloučenou. „Přesně to potřebuju,“ dodala.

„Kdybys potřebovala útěchu dřív, stačí zavolat.“

„Určitě.“ Je fajn, když se žena může spolehnout na pár věrných kamarádek. Ty tě nikdy nenechají na holičkách. Pak zamířila ke dveřím. A Ryderovi musí chtít nechtě připsat bod.

...